

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S**, IČO: X, zast. JUDr. D, proti žalovanému **L**, IČO: X, zast. JUDr. I, o zaplatenie Sk 14 779,60, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. júna 2005 č. k. 20 Cob 66/05-112 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a**.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Martine rozsudkom zo dňa 9.9.2004 č. k. 18 Cb 38/2003-75 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu Sk 14 779,60 s 13% úrokmi z omeškania ročne od 13.4.2002 do zaplatenia. Vo zvyšku konanie zastavil a protinávrh žalovaného o zaplatenie sumy Sk 15 582,90 s 11% úrokmi z omeškania od 11.6.2002 do zaplatenia zamietol. Vykonaným dokazovaním mal súd za dostatočne preukázané, že medzi účastníkmi ako podnikateľmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti došlo k uzavretiu zmluvy o nájme nebytových priestorov z 16.3.2002. Súd ju vyhodnotil v súlade s ust. § 1 a nasl. zák. č. 116/1990 Zb. v spojení s ust. § 720 a § 261 ods. 6 Obch. zák. ako platnú, keď účastníci dodržali všetky podstatné náležitosti vymenované v ust. § 3 ods. 3 zák. č. 116/1990 Zb. a s jej uzavretím vyjadril súhlas i Mesto Martin. Nájom trval do 1.2.2002. Žalobca preukázal, že nebytové priestory prenechal žalovanému v užívaniashopnom stave pre dohodnutý účel nájmu. Žalovaný v nebytovom priestore vykonal úpravy stien spôsobom slúžiacim len pre jeho podnikateľskú činnosť a priestory po ich vypratání nedal do pôvodného stavu, ako mu to stanovuje ust. § 13 zák. č. 116/1990 Zb. Porušil tým uvedenú povinnosť a renováciu nebytových priestorov v rozsahu opísanom v liste

žalobcu z 20.5.2002 a žalovanej faktúre, vykonal žalobca. Preukázal, že mu v rozsahu žalovanej sumy vynaložených nákladov vznikla škoda, a to v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného vyplývajúcej z ust. § 13 zák. č. 116/1990 Zb. Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd sa zaoberal súčasne i vzájomným návrhom žalovaného na zaplatenie Sk 15 582,90. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o existencii investícií vložených do nebytových priestorov v predmetnej hodnote. Žalovaný tiež nedokázal kvalifikovať svoj nárok prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, ktorá na pojednávaní 25.5.2004 uviedla, že ide o náhradu vnesených investícií, ktoré by nenazvala bezdôvodným obohatením. Žalobca svoje tvrdenie o oprávnenosti investícií ohľadom zhotovenia 1/ príjazdu a 2/ dverového prechodu skladu viazal na existenciu predchádzajúcej dohody a súhlasu prenajímateľa. Žalobca uzavretie takej dohody či udelenia súhlasu poprel. Ústna dohoda či súhlas by neboli i tak právne účinné, lebo ak žalovaný do nebytového priestoru chcel ako nájomca oprávnene investovať, v zmysle čl. XI. v spojení s čl. VI. ods. 6.3 nájomnej zmluvy, museli by mať úkony súhlasu prenajímateľa a dohody účastníka písomnú formu. Žalovaný nedoložil výšku vyúčtovaných investícií. U položky montáže plynomeru pre podružné meranie plynu síce existoval predchádzajúci písomný súhlas prenajímateľa z 27.9.2001, náklady na montáž však nie je možné posúdiť ako zhodnotenie nebytových priestorov, ak boli vykonané v prospech žalovaného na oddelené meranie spotreby plynu a po jeho odchode bol plynomer demontovaný. Za daného skutkového a právneho stavu súd žalovaného nárok uplatnený protinávrhom ako nepreukázaný v celom rozsahu zamietol.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 23.6.2005 č. k. 20 Cob 66/05-112 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch potvrdil. Konštatoval, že z obsahu spisu vyplynulo, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Na základe uvedeného skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, mohli byť pri odvolaní proti rozsudku vo veci samej o dvolacím dôvodom len za tvrdenia a preukázania niektorého z dôvodu podľa § 205a ods. 1 O.s.p. Ako je zrejmé z obsahu spisu, žalovaný pred súdom prvého stupňa sa nedovoľával neplatnosti právneho úkonu,

a to zmluvy o nájme nebytových priestorov, pri ktorej nebol preukázaný niektorý z dôvodov podľa § 205a ods. 1 O.s.p., preto v tejto časti na tento odvolací dôvod krajský súd neprihliadol. V spojení s touto námietkou uviedol, že ňou sa zákonite otvára skutkový stav, čo z hľadiska zavedenia princípu neúplnej apelácie podľa § 205a ods. 1 O.s.p. nebolo prípustné. Išlo o námietku takého charakteru, ktorá so sebou nesie dokazovanie, ktoré sa však z titulu poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. skoncentrovalo len do skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa do momentu vyhlásenia rozsudku. K odvolaciemu dôvodu o neodovzdaní priestorov žalovanému v užívaniaschopnom stave uviedol, že toto tvrdenie žalovaný nepreukázal. V súvislosti s touto námietkou poukázal na ust. § 5 ods. 1, § 8 zák. č. 116/1990 Zb., keď pre takýto tvrdený stav žalovaným by bolo možné túto situáciu kvalifikovať cez nárok na zľavu z nájomného. Žalovaný však takýto druh nároku v tejto súvislosti neuplatnil. V konaní pred súdom prvého stupňa žalovaný tiež nenamietal, že mu žalobca neumožnil nebytové priestory dať do pôvodného stavu, preto na túto novo tvrdenú skutočnosť až v rámci odvolacieho konania s odkazom na ust. § 205a ods. 1 O.s.p. krajský súd neprihliadol. Naopak žalovaný nárok žalobcu na náhradu škody vo výške Sk 14 779,60 vyúčtovaný faktúrou č. 01-001502 nerozporoval. Námietku k úroku z omeškania 13% ročne žalovaný pre súdom prvého stupňa tiež nevzniesol, ide preto o skutočnosť uvádzanú až v rámci odvolacieho konania, pre ktorú platí režim vyplývajúci z ust. § 205a ods. 1 O.s.p. a žalovaný v tomto smere nepreukázal niektorý z dôvodov vyplývajúci z tohto ustanovenia, aby bolo možné na túto námietku uplatnenú až v odvolacom konaní prihliadať. V časti vzájomného návrhu žalovaného o zaplatenie Sk 15 582,90 s príslušenstvom, ktorý bol vyúčtovaný faktúrou č. OF 2002028 z 4.6.2002, odvolací súd odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Pre úplnosť poukázal na to, že žalovaný vzájomným návrhom uplatnil investície, ktoré predstavovali podľa názoru žalovaného zhodnotenie objektu žalobcu. Takto vymedzený nárok prvostupňový súd prehodnotil. Tvrdené investície zo strany žalovaného mali spočívať v zhotovení príjazdu, dverového prechodu, umiestnenia a montáže plynomeru. V časti umiestnenia a montáže plynomeru súd prvého stupňa správne skonštatoval, že tu nemôže ísť o zhodnotenie majetku žalobcu, keď podľa vykonaného dokazovania tento plynomer bol demontovaný a ak bol umiestnený, tak len z dôvodu zabezpečenia oddeleného merania spotreby plynu žalovaným. Poukázal na ust. § 667 ods. 1 a čl.

VI. bod 6.3. uzavretej nájomnej zmluvy. Uviedol, že pre príjazd a prechod nebol udelený žalobcom písomný súhlas, ani uzavretá dohoda o úhrade nákladov, z ktorého dôvodu neboli splnené zmluvné podmienky na požadovanie protihodnoty a ani podmienky vyplývajúce z ust. § 667 ods. 1 Obč. zák. V tejto časti vzájomného návrhu krajský súd poukázal na ust. § 667 ods. 2 Obč. zák., v zmysle ktorého platí, že ak sú nájomcom vykonávané zmeny bez súhlasu prenajímateľa, tak nájomca je povinný po skončení nájmu uviesť vec na svoje náklady do pôvodného stavu. Žalovaný nepreukázal zmluvné, ani zákonné podmienky na nárok uplatnený vzájomným návrhom, t. z. nedošlo k preukázaniu zhodnotenia majetku žalobcu. Až v rámci odvolacieho konania žalovaný uviedol tvrdenia o škode ako nároku podľa čl. VI. bodu 6.7. zmluvy o nájme nebytových priestorov, preto v tejto časti na namietanú skutočnosť nebolo prihliadané s poukazom na ust. § 205a ods. 1 O.s.p. Dôkazy doložené s podaným odvolaním, a to doklady o platbách za materiál, výdavkové pokladničné listy č. 40176, č. 40176, č. 40177, č. 40178, č. 40242, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu, neboli vykonané, pretože išlo o novo označené dôkazy až v odvolacom konaní, pri ktorých nebol preukázaný dôvod na ich vykonanie podľa § 205a ods. 1 O.s.p. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalovaný mal vytvorený dostatočný časový priestor na uvádzanie tvrdení a podkladanie dôkazov. Konanie bolo začaté doručením žaloby 5.2.2003. V súvislosti s predkladaním dôkazov odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania z 25.5.2004, podľa obsahu ktorej bolo vyhlásené uznesenie o odročení pojednávania na 9.9.2004 s tým, že prítomní účastníci, t. z. aj právna zástupkyňa žalovaného zobrala termín pojednávania na vedomie. Od 25.5.2004 do ďalšieho termínu pojednávania bol časový priestor na označovanie a predkladanie dôkazov. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný z dôvodu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu z toho dôvodu, že podľa zápisu z pojednávania z 25.5.2004, ktorého sa právny zástupca žalovaného zúčastnil, súd na tomto pojednávaní pojednávanie odročil na 9.9.2004. I keď sa právny zástupca žalovaného pojednávania dňa 25.5.2004 zúčastnil, nepostrehol, že by súd pojednávanie odročil na konkrétny termín. Žalovaný má pochybnosť, či bolo pojednávanie na tomto pojednávaní

skutočne odročené, keď následného pojednávania sa nezúčastnil ani právny zástupca žalobcu a ani svoju neprítomnosť neospravedlnil, a teda je možné, že o tomto termíne pojednávania ani on nevedel. Na tomto pojednávaní bolo vydané uznesenie o skončení dokazovania vo veci, a teda účastníci nemohli ďalej produkovať dôkazy. Týmto sa žalovanému odňala možnosť konať pred súdom. Z uvedeného dôvodu je toho názoru, že boli naplnené podmienky § 205a ods. 1 písm. b/ a d/ O.s.p. pre podanie odvolania, a teda odvolací súd mal prihliadať na dôvody uvedené v odvolaní žalovaného, a to, že zmluva o nájme nebytových priestorov z 16.3.2001 pre absenciu predchádzajúceho súhlasu Mesta Martin je neplatná. Namíeta a rozporuje tiež tvrdenia žalobcu, o ktorých súdom nebolo vykonané dokazovanie, a to, že pred začatím nájmu steny boli v poriadku a prenajímateľ na nich náter vykonal. Priestory boli v čase, keď v nich žalovaný začal podnikáť, v zlom stave, opravy a náter vykonal žalovaný na svoje náklady a nie žalobca. K tomuto mali byť vypočutí svedkovia a taktiež mal žalovaný svoje tvrdenia preukázať dokladmi, k čomu mal pripravené kópie dokladov o nákupe potrebného materiálu, avšak o ďalšom pojednávaní, na ktorom súd ukončil dokazovanie, nevedel. Žalobca tvrdil, že žalovaný nebytové priestory nevrátil v stave, v akom ich prevzal a prenajímateľ vykonal opravu stien a nebytové priestory vymaľoval – náklady sú predmetom žaloby. K tomuto tvrdeniu žalovaný uvádza, že z predmetných priestorov odšťahoval časť hnutelných vecí slúžiacich mu k vykonávaniu jeho podnikateľskej činnosti. Žalobca mu neumožnil odviezť si reklamné sadrokartónové panely, na ktorých boli umiestnené vzorky keramického obkladu. Žalobca neumožnil žalovanému ani uviesť nebytové priestory do pôvodného stavu, nakoľko tieto uzamkol a žalovanému ich viac nesprístupnil. Nie je teda možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby znášal vysoké náklady za niečo, čo mu bolo žalobcom znemožnené vykonať vo vlastnej réžii a za oveľa nižšiu cenu. Rozporuje tiež potrebu opravy omietky, keďže túto nepoškodil žalovaný, ale k jej poškodeniu došlo zatekaním vody do priestorov, pri ktorom boli poškodené i sadrokartónové panely patriace žalovanému, o čom boli na pojednávaní priložené i dôkazy vo forme fotografií. Týmto vznikla žalovanému škoda, ktorú mu žalobca neuhradil. I keď je v ust. § 13 zák. č. 116/1990 Zb. uvedené, že ak nebolo dohodnuté inak, je v prípade skončenia nájmu nájomca povinný vrátiť nebytový priestor v stave, v akom ho prevzal s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie, žalovaný poukazuje na skutočnosť,

že ho prevzal od žalobcu v stave nevyhovujúcom na bežné užívanie a musel ho na vlastné náklady upraviť, a teda stav, v akom ho po skončení nájmu prenajímateľovi odovzdal, je so stavom, v akom ho prevzal minimálne porovnateľný. V časti vzájomného návrhu žalovaného má za to, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, keď dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení o existencii investícií vnesených do nebytových priestorov v predmetnej veci. Žalovaný totiž predložil faktúru č. OF 2000028 z 4.6.2002, ktorou vyfakturoval žalobcovi vnesené investície. Žalobca v celom konaní nepoprel, že práce boli vykonané a svedčí o tom aj reálny stav k dnešnému dňu. Okrem uvedeného pred samotných užívaním nebytových priestorov žalovaný so žalobcom dohodol a začal vykonávať i stavebné úpravy, ktoré boli nevyhnutné k umožneniu užívania predmetu nájmu na určený účel. Žalobca súhlasil s vykonaním týchto prác, lebo sa jednalo v podstate o zhodnotenie jeho majetku. Keďže k vykonaniu stavebných úprav došlo so súhlasom žalobcu ešte pred začatím nájmu, nedošlo k udeleniu písomného súhlasu tak, ako bolo neskôr dohodnuté v nájomnej zmluve a ako to vyžaduje právny režim. Žalovaný má za to, že súd pochybil, keď si osvojil tvrdenie žalobcu, že žalovaný k vykonaniu rekonštrukčných prác – príjazd a dverový otvor, potreboval predchádzajúci písomný súhlas, nakoľko v čase začatia prác neexistoval medzi účastníkmi nájmomný vzťah, iba dohoda o vykonaní prác potrebných k začatiu užívania priestorov – bez príjazdovej cesty a dverového otvoru nebol nebytový priestor vhodný na užívanie na dohodnutý účel. Žalobca o vykonávaní týchto stavebných úprav dobre vedel, nakoľko podnikal v tých istých priestoroch. Žalovaným vybudovaný príjazd a dverový otvor využíva i súčasný nájomca. Po uzavretí zmluvy o nájme žalovaný namontoval plynomer, pričom vzhľadom na skutočnosť, že v zmluve o nájme bola uvedená požiadavka predchádzajúceho súhlasu, tento si i žalovaný od žalobcu vyžiadaval. Týmto poukazuje na skutočnosť, že žalovaný nemal dôvod nepožiadat' o predchádzajúci písomný súhlas, pokiaľ bol v zmluve dohodnutý i pri stavebných úpravách. Aj táto skutočnosť poukazuje na to, že príjazd a dverový otvor boli vykonané pred uzavretím zmluvy medzi účastníkmi sporu. Žalovaný má za to, že keby odvolací súd prihliadol na uvedené dôvody, mal by vo veci úspech. Z uvedených dôvodov navrhuje preto rozsudok odvolacieho súdu, ako i súdu prvého stupňa zrušiť.

Žalobca vo svojom stanovisku k dovolaniu uviedol, že považuje rozsudok odvolacieho súdu za správny a dostatočne odôvodnený. Nestotožňuje sa s tvrdením žalovaného, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaný mal dostatočný priestor, aby konal a predkladal dôkazy v rámci prvostupňového konania, ktoré mu boli už v tom čase známe. Konanie bolo na súde začaté dňa 5.2.2003. Naposledy mal žalovaný časový priestor viac ako 3 a pol mesiaca na predkladanie dôkazov a listín (25.5.2004 – 9.9.2004). Skutočnosti zodpovedá, že dňa 25.5.2004 prebehlo na súde prvého stupňa pojednávanie v danej veci, na ktorom sa zúčastnili zástupcovia sporných strán. Nie je ale pravdou, čo ďalej tvrdí žalovaný v dovolaní. Na pojednávaní bolo samosudkyňou nahlas a zrozumiteľne oznámené rozhodnutie o odročení pojednávania na deň 9.9.2004 o 8,30 hod. s tým, že účastníci berú termín na vedomie a nebudú už písomne predvolaní. Takto si to aj poznačil právny zástupca žalobcu do svojho spisu. Dňa 9.9.2004 sa na pojednávanie dostavil iba štatutárny orgán žalobcu. Z neúčasti na pojednávaní sa neospravedlnil ani žalovaný, ani právny zástupca žalobcu. Na základe takto zisteného stavu súdne pojednávanie sa uskutočnilo bez účasti žalovanej strany. Súdne pojednávanie prebehlo dňa 9.9.2004 o 8,30 hod., na ktorom bol vypočutý štatutárny orgán žalobcu, boli vykonané dôkazy, vydané uznesenie o skončení dokazovania, záverečná reč. Súd určil čas pre vyhlásenie rozsudku na 11,30 hod. v ten istý deň. Nie je preto pravda, čo tvrdí žalovaný, že sa žalobca ani právny zástupca žalobcu nezúčastnili pojednávania dňa 9.9.2004 a ani svoju neprítomnosť neospravedlnili a že právny zástupca žalobcu taktiež nevedel o termíne pojednávania, ktorý bol určený súdom na pojednávaní dňa 25.5.2004. Z uvedených dôvodov navrhuje dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ďalej skúmal, či opravný prostriedok žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. napadnúť dovolaním. Dospel pritom k záveru, že dovolanie nie je v danej veci prípustné.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ustanoveniach § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v § 238.

Podľa § 237 O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodol senát.

Podľa § 238 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vtedy, ak odvolací súd v ňom vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie zásadného právneho významu. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy: Na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V preskúmvanej veci nejde o žiaden z prípadov uvedených v § 238 O.s.p., na základe ktorého by dovolanie v zmysle tohto ustanovenia bolo prípustné.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p. Osobitne sa zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti

konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia.

Žalovaný tvrdí, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, tvrdiť a predkladať dôkazy, nakoľko o termíne pojednávania, na ktorom súd prvého stupňa v merite veci rozhodol, nemal vedomosť.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný bol súdom prvého stupňa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. poučený, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť skôr, ako vo veci súd vyhlási rozhodnutie, pretože na neskôr označené dôkazy sa neprihliada. Podľa zápisnice z pojednávania konaného pred súdom prvého stupňa 25.5.2004, ktorého sa zúčastnili právni zástupcovia oboch účastníkov konania, súd prvého stupňa v súlade s ust. § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie vyhlásením uznesenia odročil na deň 9.9.2004 o 8,30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 5 s tým, že prítomní zástupcovia termín pojednávania berú na vedomie. Na odročený termín pojednávania podľa zápisnice z pojednávania z 9.9.2004 sa dostavil konateľ žalobcu a žalobcov právny zástupca, nedostavil sa žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorý svoju neúčast' neospravedlnil, a preto súd prvého stupňa s poukazom na ust. 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal, dokazovanie skončil a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Za týchto okolností tvrdenie žalovaného o tom, že o termíne pojednávania nemal vedomosť, v dôsledku čoho mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

Tento dovolací dôvod nie je daný ani v dôsledku neprihliadnutia k jeho všetkým uplatneným odvolacím dôvodom s poukazom na ust. § 205a O.s.p. odvolacím súdom. V takom prípade ide totiž o právne posúdenie správnosti napadnutého rozsudku aplikáciou hmotných a procesných predpisov na základe podaného odvolania a jeho prípadná nesprávnosť zakladá vadu podľa § 241 ods. 2

písm. c/ O.s.p. a nie vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Opačný názor tvrdený dovolateľom nie je podľa názoru dovolacieho súdu so zreteľom na uvedené správny.

Keďže vzhľadom na uvedené v dovolacom konaní neboli zistené žiadne vady, pre ktoré pripúšťa Občiansky súdu poriadok dovolanie podľa § 237 O.s.p., dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Žalobca si trovy právneho zastúpenia neuplatnil, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 13. decembra 2007

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu